

som efter det Lovforslag, der er knyttet her-til, nemlig Invalidelovforslaget, vil blive langt større, end det er nu, ikke bliver saa stort, at det bliver umuligt for dem, som man allerhelst skulde holde i Sygekasserne, de daarligst stillede i vort Samfund, at svare et saadant Kontingent. Jeg tror, jeg er enig med den højtærede Indenrigsminister i, at man ikke bør gaa for vidt, naar man skal ind paa en Fortolkning af, hvilken Medicin det er, der kan bruges af Sygekassemedlemmer, og hvoraf jo nu Sygekasserne faar saa stor en Del godtgjort af Statskassen.

Det glæder mig at se ved dette Lovforslag her, at man vedblivende kan faa Lov til indenfor Sygekasserne, indenfor Centralforeningerne at have den Dispensationsret, som man hidtil har haft overfor Folk, der melder sig, efter at de har overskredet den Alder, i hvilken de kan optages i Sygekasserne. Det vil sikkert blive til stor Glæde for mange. Det er jo endnu saaledes, at der ofte kommer Folk, som har passeret Aldersgrænsen, det har man indenfor Sygekasserne daglig Eksempler paa. Derfor har denne Dispensationsret sin store Betydning. Og hvad der mere end dette glæder mig, er, at det er kommet ind i Loven, at fra 1. Juli dette Aar til 1. Januar næste Aar skal der være Adgang for alle mellem 40 og 60 Aar til at kunne finde Optagelse i Sygekasserne. De danske Sygekasser vedtog paa det Møde, de holdt ved Sygekasselovens 25 Aars Jubilæum, at aabne Adgang for alle mellem 40 og 60 Aar, fordi man vidste, at der var mange Mennesker, der af forskellige Grunde ikke var kommet med, og som ventede paa, at der skulde blive givet dem Adgang til at indhente det forsømte. Man gav derfor denne Dispensation for Jubilæumsaaaret. Over 45 000 Mennesker mellem 40 og 60 Aar blev da optaget i de statsanerkendte Sygekasser. Jeg tror, at man ved den Lejlighed fik de allerfleste med, men jeg føler mig alligevel overbevist om, at der endnu gives en hel Del Mennesker, der ikke da kom med. Jeg ved fra min egen Kommune, at nogle først kom efter Tidens Udløb og derfor ikke kom med, og saaledes er Forholdet sikkert ogsaa rundt om i Landet. Jeg glæder mig derfor over den Adgang, der her gives, idet vi naar til, om jeg saa maa sige, at skrabe Bunden, saa at alle de ubemidlede, der hører hjemme i de statsanerkendte Sygekasser, ogsaa kan komme med.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og uforandret Vedtagelse. Jeg takker, som jeg begyndte med at sige, den ærede Minister for den Form,

Lovforslaget har faaet, og for de Forbedringer, der er indførte i Folketinget. Og som Sygekassemand vil jeg rent personlig udtale, at hvis denne Lov vedtages, som den her foreligger, hvad jeg haaber maa ske hurtigt, er det en Lov, som Sygekasserne kan være tilfredse med, og jeg vil tilføje, en Lov, som jeg tror, de vil være tilfredse med.

Piper: De tre Lovforslag, der her er til Behandling under eet, hører jo sammen og danner et Komplex, der udfylder det Hul i den sociale Lovgivning, vi hidtil har haft. Begyndelsen til de sociale Love var Sygekasseloven af 1891. Det var naturligt, at man begyndte med den, da der dér i Forvejen var et Grundlag at bygge videre paa, en kraftig Sygekassebevægelse. Senere har man taget de andre Opgaver op, Stykke for Stykke, og det er ikke saa underligt, at man har skudt det, der var det vanskeligste, ud til sidst, nemlig det, vi her skal beskæftige os med, de kronisk syge og Invaliderne. Naar jeg sagde, at det var naturligt at begynde med de sociale Love, som man begyndte med, Sygekasseloven og derefter Alderdomsunderstøttelsesloven, vil jeg begrundede det med, at det i disse Tilfælde er langt det letteste at konstatere, at Trangen er til Stede, det er let at konstatere, at der er Sygdom, og naar en vis Alder er naaet. Det er paa disse Omraader ligeledes lettest at forhindre Misbrug. Naar man kommer ind paa at udfylde mellemliggende Rum i den sociale Forsorg, bliver det betydelig vanskeligere baade at konstatere Trangen og at forhindre Misbrugene. Man er her i Landet gaaet Frivillighedens Vej i Mod-sætning til andre Lande, hvor man har indført Tvangsforsikring. Saa vidt jeg forstod paa det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), var dette ikke særlig tiltalende for det ærede Medlem; det forstaaer jeg saa godt efter det Partis Standpunkt, han tilhører. Jeg for mit Vedkommende mener derimod netop, at det er en Fordel, at man er gaaet den frivillige Vej. Det kan ganske vist medføre, at der er Individuer, som ikke kommer med ind under Forsorgen, men paa den anden Side har den frivillige Ordning det overordentlig gode Moment, at den opdrager til Selvstyre, hvad der er af stor Betydning i et Land som vort, hvor man i saa høj Grad har faaet Selvstyre paa alle mulige Omraader.

Jeg nævnte, at man i 1891, da man vedtog Loven om de anerkendte Sygekasser, havde et godt Grundlag at staa paa, idet der allerede den Gang var mange Borgere, som var forsikrede i Sygekasser. Men det